

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blossii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Append. Conatus nostros à Deo perficiendos humiliter & patienter
expectemus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

APPENDIX.

Enchiridij Parvulorū. Lib. 1.

Conatus nostros à Deo perficiendos humiliter & patienter expectemus.

1. Non sit impatiens, sed statim nequeas defectus tentatione rive abyssu: sed cum oratione humiliter, vigilanter, placide ac perseveranter resistat.
2. Non enim illi soli felices, qui nullis tentationibus pulsantur, verum & illi qui nullis franguntur.
3. Quantum valeat coram Deo bona voluntas in conatibus nostris, quando amplius non potest anima prestare.
4. Bona voluntas filios Dei facit & conservat: & in quibus illa sit sita.
5. Merita Christi pro peccatis & defectibus nostris offerenda cum fiducia: quibusq; id fieri debeat conditionibus.

1. *Figura contra defectus loquimur & patienti.*

HVIVS quoque præcepti observatio plurimum facit ad veram hominis pacem. Igitur si is qui proficiendi desiderio fervet, molestissimos vanæ gloriæ, impatientiæ, ingluvieri, libidinis, & aliorum vitiorū motus omnino extinguere, aut distractiones evagationesque mentis tempore orationis atq; divini Officij compescere necdum potest, non debet inordinatè contristari.

1. *Deum orat, suam infirmitatem agnoscat.*

Sed respiret qui talis est, Deumque sedulo exoret, ut quidquid in se vel in alijs emendandum videt, emendare dignetur. Agnoscat humiliter suam infirmitatem, agnoscat se suis viribus suaque industria nihil posse sine adjutorio gratiæ cælestis.

† Scholastici cum D. Thoma 1. 2. q. 109. art. 2. ubi quæritur, utrum homo possit velle facere bonum absque gratiâ; affirmant de bono naturali aut morali, negant de supernaturali aut salutari ad vitam æternam acquirendam. Sic accipe Ioan. 17. *Sine me nihil potestis facere.* De quo & affinis Scripturæ locis vide S. Augustinum Epistolâ 106. & de Gratia & libero arbitrio cap. 9. & lib. 2. contra duas Epistolas Pelagianorum cap. 8. & Synodum Tridentinam sess. 6. can. 2.

Ipsis vitiorum illecebris ac stimulis quibus pulsatur, resistere mentis ratione non negligat: sciens, quia quantumcunque feæda vel venenosa cordi ingesta fuerint, animam renitentem & consentire nolentem non polluunt. Etiam distractiones, quibus mens ejus inter precandum in diversa rapitur, per deliberatam voluntatem & putidam animi incuriam non admittat: sed eas rationabili diligentia reprimere satagat.

Placidè faciat quod in se est; integre interim omnia dispositioni (qui Dei fragilitatem ac instabilitatè ipsius perfectè novit) committens, atq; æquo animo ferens, quod propositum suum exequi non valeat sicut cupit.

Quamvis parùm proficere, quavis etiam ad inferiora semper decidere sibi videatur, non tamen deserat suum sanctum propositum: & nullo modo existimet se suasque orationes ob id à Deo despici, quòd adhuc imperfectus sit: nec animo nimium deiiciatur, propterea quòd multos conspiciat se perfectiores esse: sed humilians se, & de illorum profectu tanquam de proprio gaudens, gratias agat Domino.

Beatus quidem ille est, qui sopitis multiplicium desideriorum & cogitationum tumultibus, tanquam sponsa cum cælesti sponse inusdeliciatur. Sed felices nihilominus sunt, & adolescentulæ pro foribus foris exoubantes, quæ licet adhuc varijs cogitationum phan-

*1. Non no-
cent sen-
tationes,
si resistm.*
phantasmatibus distrahantur, va-
rijsque concupiscentiarum & pas-
sionum moribus infestentur, resi-
stere tamen student, & in bonis
operibus perseverantes, ipsius
sponsi vestigia sequuntur. Pos-
sunt per Dei gratiam paulatim
crescere, & ad perfectiora perve-
nire.

*2. velin-
quantur
enim ad
meritum.*
Pius cultor Dei, cujus anima
ex numero talium adolescentu-
larum est, cogitet, sibi ad virtutis
exercitium, & ad humilitatem
servandam, utile esse aliquibus
imperfectioribus adhuc detineri.

3.
*Bona vo-
luntaria-
pud Deū
pro ipso o-
pere est*
Si ipse pauper magna Deo of-
ferre nequit, libenter offerat vel
parva, bonam promptaque vo-
luntatem exhibens, & pium desi-
derium poriora offerendi habens.

*4. Igitur
enim im-
perfecta
opera in
unione
Christi
Deo offe-
renda.*
** O exi-
mū bo-
næ vo-
luntatis
præco-
gium!*
Nam habere aut etiam velle ha-
bere huiusmodi sanctum deside-
rium, res est non parva, sed exi-
mia, magnificè coronanda à Do-
mino, qui bonam voluntatem
pro opere vel operis perfectione
suscipit, quando opus sive perfe-
ctio operis præstari non potest;
quique gemitum etiam minimū
pro bono spirituali piè emissum,
grandi mercede donat. Quàm
magna vellemus esse nostra desi-
deria, tam magna apud illum
sunt.

Ergo fidelis Dei cultor sese in
humilitate contineat, bonam vo-
luntatem (sicut dictum est) exhi-
bens. Imperfecta opera seu exer-
cicia sua benignissimo cordi Jesu
Christi emendanda perficiendaq;
si non verbis, saltem animi voto

commendet: & illa offerat in u-
nione sanctissimarum actionum
eiusdem Christi Jesu, sive in unio-
ne admirabilis amabilisque illius
amoris, quo ipse, factus homo,
generis humani redemptionem
peregit: vel certè istud aut simile
dicat Deo Patri: *Domine hoc opus,
vel hac opera seu exercitia, offero tibi
per unicum Filium tuum in virtute
Spiritus sancti, ad aeternam laudem
nominis tui.*

*2. Sic en-
nim glori-
osiora
sunt &
perfectio-
ra.*
Ea enim ratione perficientur,
& dignissima Deoque gratissima
erunt quæ offeret. Nam sua, quæ
ex se obscura vel minus clara sunt,
ineffabilem splendorem atque
decorem ex meritis Christi, qui-
bus conjunguntur & uniuntur,
accipient: Planè quod per dile-
ctum Dei Patris filium Christum
Jesum piè offertur, ultrà quàm di-
ci possit nobile & Deo acceptum
redditur: quemadmodum appa-
ret aureum aut purpureum, quid-
quid per gemmam vel vitrum au-
rei purpureive coloris conspicit-
ur. Hoc firmiter credat, ut eo
modo seipsum consoletur, Do-
minumque in omnibus laudet at-
que glorificet.

4.
*Bona vo-
luntaria fi-
lius Dei
facit.*
Nam cum omne peccatum jam
excretur, & humilis factus, bo-
naque voluntate intus ornatus,
Deo placere desideret ac laboret,
Dei proculdubio filius est, sum-
mæ Trinitati charus est; ob idq;
si in tali proposito perseveraverit,
omnino heres regni caelorum erit,
quantumcunque parvus in meri-
tis & imperfectus modò esse vi-
deatur.

Enchiridij Parvulorum. Lib. I.

1. Licet imperfecti. Et sint in multo.

2. Modò non amet defectus suos, sed ex corde eos execrentur.

3. Et cum humili fiducia poenitentia & emendationem proponant.

4. Atque ita facile veniam obtinent, & citò, & plenè

Licet in multis quotidie ex humana fragilitate offendat, non tamen putet propterea Dominum, rupta prorsus amicitia, à se omnino recessurum, dummodò ipse voluntatem suam ab eo non avertat; & per veram poenitentiam frequenter doleat de offensis ac negligentijs suis.

Esto sanè, ut occasione oblata facile excedat in verbis, risu, affectione inordinata, propria complacentia, inani gloria, ac similibus: sed non amet ipsos excessus, neque occasiones excedendi appetat; displiceat illi omne peccatum. Quando, inquam, solus liberque apud se est, prorsus aversetur quidquid cor suum maculare, & se à Deo elongare potest: sic enim celerissimam veniam consequetur.

Etiàm si singulis horis ex infirmitate sæpiùs labatur, nequaquam tamen hanc gravissimam injuriam clementissimo & ad ignoscendum verè poenitentibus paratissimo Redemptori suo faciat, ut de ejus immensa misericordia diffidere velit. Neque propter numerositatem, neque propter enormitatem lapsuum suorum desperet: sed culpam suam humiliter agnoscens, & se fideliter corrigere proponens, toties cum sancta indulgentiæ spe resurgat, quoties cadit.

Nam quodcumque eum verè poenitet peccatorum admissorum, & ipse integro corde voluntatem suam inclinat ad sui emendatio-

nam, ita ut deinceps patatus sit facere ea quæ placent Domino: tam repente sanctificatur, quam repente mundatus fuit leprosus ille, cui dicenti, *Domine, si vis, potes me mundare*, Dominus respondit, *Volo, mundare*. Jesus enim Dei & Virginis filius, pro salute generis humani semper aditatur Deo Patri, ut ei electos suos, ex humana fragilitate peccantes, ac deinde poenitentes reconciliet, suam innocentiam eum placans.

Quæ tamen incomprehensibilis pietas Dei illum non faciliore ad peccandum, sed promptiorem ad amandum reddere debet.

Bono sit animo. Peccatorum veniam, seu quælibet necessaria religiosè & sanctè postulet in nomine ipsius Christi Jesu: sic enim omnino exaudietur, & repulsam non accipiet. Dicat ergò Deo Patri: *Pie Pater, miserere mei, & emunda me ab omni peccato, per unigenitum Filium tuum*. Roget eundem Christum Jesum, ut pro se advocatus esse dignetur. Sed & in plenam expiationem atque satisfactionem pro peccatis ac negligentijs suis offerat ejusdem Domini Jesu cor mellissimum quod in se continet omne bonum: offerat sanctissimam conversationem, passionem & mortem ipsius: vel etiam pro sua superbia, humilitatem illius; pro impatientia, patientiam; pro incontinentia, continentiam; pro malitia sua, innocentiam ejus offerat.

Qua præcellentissima oblatione

7. Fiat
oblatio in
sta cum
sancta fi-
ducia.

ne cum benignitate mentis factâ, *salutem, quia in me habuisti fidu-
ciam.*
jam omnino se veniam assecu-
tam, & verè reconciliatû, ac me-
ritis virtutibusque Christi orna-
rum esse confidat. Si enim adhuc
dubius nimisq; meticulosus ma-
net, similis est ei, qui exutus ve-
stimentis vilibus ac sordidis, &
repentè indutus Regijs, non no-
vit decenter atque compositè pro
exigentia ipsorum Regalium ve-
stimentorum incedere, sed pro
morum rusticitate, cui assuetus
est, ineptè & inciviler graditur.
Indubitanter credat, Dominum
(qui omnes electos suos affectu
renerrimo diligit) scire, posse, &
velle sibi humiliato ignoscere, at-
que in omni necessitate adesse.
Piam certamque fiduciam erga
eum concipiat, dicens illud ex
Iob. 12. *libro Iob: Etiam si occiderit me, in
ipso sperabo: & si in profundum
infernî demersus fuero, inde me
liberabit.*

2. Quan-
tum ea fi-
ducia Deo
placeat, &
à Deo
impetret.

Hæc sancta & segura confiden-
tia in tantum placet Deo, & tan-
tara vim pijsimo cordi ejus
infert, ut ipse Dominus non pos-
sit non adjuvare, non possit non
ad salutem exaudire eum, qui il-
llam habet. Vnde & in Sacra
Scriptura ira loquitur: *Ego Do-
minus Deus tuus apprehendens ma-
num tuam, dicensq; tibi: Ne ti-
meas, ego adjuvi te. Nunquid obli-
visci potest mulier infantem suum,
ut non misereatur filio uteri sui? &
si illa oblita fuerit, ego tamen non ob-
liviscar tui. Ecce in manibus meis
descripsi te. Erit tibi anima tua in*

Ierem.
35.

Ex humilitate & charitate pro-
cedere debet ista fiducia: nam su-
perbam, stolidam, & à casto ti-
more alienam confidentiam Deus
despicit.

Enchiri-
dij Pa-
valorû.
Liber 1.

3. Vnde
procedat,
ut bona
sit.

DOCUMENTVM IV.

*Patientia & mansuetudo in inju-
rijs illatis exemplo Christi.*

INjuriam seu contumeliam ti-
bi illatam si cum lætitia non-
dum ferre potes, non tamen pro-
pter illam insipienter perturbe-
ris, neque irâ excandescas; sed
tranquillus permanere stude:
nam indigniora pro te Deus tuus
mansuetissimè toleravit. Ergò
in talibus ferocientem animi
impetum religa & reprime:
Deumque, qui te justè quidem,
sed tamen ex amore affligi per-
mittit, magis quàm hominem
qui te affligit, attende.

A P P E N D I X.

Schola Patientie.

1. Injuria patienter & mansuetè ferenda sunt, exemplo Apostolorum, Davidis, & Christi Domini.
2. Sic enim tolerata valent ad meritum, ad purgationem, ad pacem.
3. Dilemma patientia contra illatas injurias.
4. Pax cordis nostri non pendet à judicjs & linguis hominum, sed à Deo.
5. Impatientia statim in ipso exitu suo est reprimenda.

1.
Injuria
patienter
toleran-
da.

IS cui jam perfectior sui ipsius
victoria cælitus concessa est,
quam-